

Informaatioverkostojen kilta Athenen kiltalehti

KUKKA

4/2009

Juhlavuoden ja vuosikymmenen esirippu laskee:
Mitä jäi käteen 00-luvusta?

KUKKA 4/2009

UUSI AIKA 2.0

Muistan uuden vuosituhanen ensimmäisistä tunteista skumppalasin rikkomisen. Lasi oli niitä halpoja, joita myytiin uuden millenniumin alla kymmenellä markalla kappale, sellainen jossa juoma menee koko matkan jalkaan asti. Sisältönä oli lasten samppanjaa, sitä joka myydään punaisessa pullossa jota koristavat mulkosilmäiset eläimet. Ihan hirveästi muuta en päivästä muista.

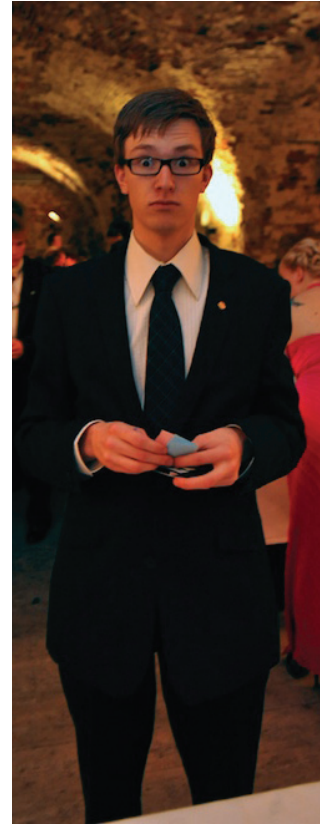
Muistan kyllä paljon muuta: hypen, hauskat silmälasit joissa vuoden 2000-keskimmäiset nollat toimivat silmäaukkoina ja Ultra Bran kappaleen, jossa lentokoneet törmäilevät Euroopan ilmatilassa. Tunteen siitä, kuinka hienoa on saada elää ne vuodet, jolloin ihmiskunta siirtyy Uuteen Aikaan. Siitä on nyt kymmenen vuotta. Kaikki ei mennyt niin kuin oli suunniteltu: lentokoneet törmäilivät jossain ihan muualla, köyhyyden puolittaminen vuoteen 2015 mennessä näyttää edelleen valitettavan kaukaiselta tavoitteelta ja uuden kuplan rakentaminen onnistui vain hetki edellisen puhkeamisen jälkeen. Ihmiskunta voi kuitenkin tuntea pientä ylemmyyttä

huutaessaan kovaa ilmastonmuutosta vastaan ja saatuaan etnisesti haastavan presidentin konservatiiviseen länteen. Ehkä ansaitsemme vielä tämänkin vuosikymmenen jälkeen olla elossa.

Tämän lehden kohderyhmä on ollut tällä vuosikymmenellä saamapuolella: elämäämme ilmes-tyi kreikkalainen jumalatar. Tuon jumalattaren ensimmäiset vuodet on nyt pistetty kansien ja kymppi- ja kymmenekset juhliin. Tämän vuosikymmenen viimeinen Kukka muistelee noita juhlia, juhla-vasti pukeutuvaa agenttia ja menneitä vuosia. Ja tietenkin odottaa ihanan kamalaa joulua.

Taas on aika suunnata Uuteen Aikaan, tällä kertaa särkymättömien lasien kanssa. Haluan kiittää menneestä vuodesta kaikkia, jotka ovat osallistuneet millään tavalla tämän painotuotteen tekemiseen tai edes jaksaneet lukea sitä. Ootte aika kivoja.

Johannes

 Löisitkö sinä?	3	Informaatioverkostojen kilta Athenen kiltalehti
 Kuka on se oikea Bond?	4	www.athene.fi/kukka
 Pukki, Joulupukki	4	Päätoimittaja: Johannes Nyman
 Vanhat päätoimittajat	5	Taitto & grafiikka: Otso Hannula
 Joulu on paskaa!	6	Toimittajat: Arttu Arstila, Antti Heikkonen, Anna Jääs-
 Me ollaan solmussa yhtä kaikki	7	keläinen, Juuso Koskinen, Janne Käki, Asta Länsimies,
 The Making of Infoähky X	8	Anastasia Lipiäinen, Saara Matala, Annu Nieminen, Sofia
 Javan perimmäinen merkit	11	Ziessler
 сестринский совет	12	Kuvat: Lauri Lankinen, Ilkka Salminen, David Rodrigues
 Vuosituhanen vapaan futuristinen preludi	14	Painos: 100kpl

LÖISITKÖ SINÄ?

”Täällä Ahmed, tänne oli tilattu pizza?” ”Ei tänne oo mitää tilattu... okei, mä avaan..” Sieraimiin tunkeutuu öinen rappukäytävän tuoksu. Se on jotenkin niin kotoinen, mutta kuitenkin kovin pölyinen. Käsi puristaa tiukasti TTY:n ruokalan tarjotinta. Sinä hetkenä supernovat räjähtävät uudelleen ja universumin mustat aukot imaisevat pienimmätkin epäluulot mielestäni. Kvanttifiysiikkakin tuntuu turhalta paskalta, koska tiedän tasan tarkkaan, mitä minun tulee tehdä. Kaikki tuntuu juuri oikealta – jotenkin niin uskomattoman hyvältä.

Kylmä viima jakaa kasvoni kahteen osaan. Kylmän metallin teollinen maku kutkuttelee kielelläni, kunnes tajuan, että saatan nuolla Ovakon terästä. Nuoren miehen naurua, pallihien pauhua. Tänä yönä vapauttais metalliset kahleet universaalista tuskastaan, ja saattais ne merelliseen hautaansa. Olen transsissa. Aerosolin kiusoitteleva pirkahdus joka viides sekunti kasvoillani tuntuu yhtä hyvältä kuin valmis origami. Otan säleiköstä kiinni, tärskäytän sormet sinne väliin. Katson vastapäätä seisovaa urosta silmiin, sanaton yhteisymmärrys ja löydän itsestäni itseni. Metallin vinkuu ilmassa. Merenneito halkaisee pintajännityksen ennen kuin kulutusyhteiskunnan kapitalistisen sorron instrumentti uppoaa ineen. Siis ineen. Ei merenneidon feissiin.

Jippii. Stringit puristavat nyyttejäni. Vedän korsetin kireämmälle, hymyilen leveästi ja suuntaan akateemiseen pöytäjuhlaan. Tai eiväthän nämä oikeastaan nyt mitkään sitsit ole, rehauskännisekoiluvittukaikkipaskaks!!!!!! Ja se tuntuu vitun hyvältä, minähän nimittäin rakastan rikkoo silmittömästi yksityistä omaisuutta,

kunhan en itse omista sitä. Tahraan naamani meikeillä ja painan laatikon kannen kunnolla kiinni, ennen kuin menen Smökkiin sisään. Jippii. Lautasellani on kaalia ja makeisia. Heitän koko annoksen katapultoiden ympäristööni. Tulen melkein housuihini. Tai siis hameeseeni. Onneksi tarjoilija tuo eteeni siniset spagetit. Tungen osan Jenna Jamesonin lailla suuni syvyyskiin, mutta loput on pakko, siis ihan pakko heitellä kanssasitsaavien päälle. Ja ne lihapullat. Mm... Nuo lihaiset onnelisuuden pallon ilmetyt, lentävät lailla Lokki Joonatanin alla Smökin henkeäsalpavien kattorakenteiden.

30 miestä. 1000 annosta alkoholia. Järvi, hiki, sauna, penis, mänty, kelo, jää, luonto ja arkkitehtuurin riemuvoitto kaukana pääkaupunkiseudusta. Yö haisee. Myös naapurin omakotitalon isäntä nukkuu olohuoneen tuolissaan. On hämärää, mutta silti metsän pehmeän kostea aluskasvillisuus löyhähtää sieraimiini kuin virtsaava valkohäntäpeuran poikanen. Kuutamoa päilyy kirkaalla terällä, ja muovin hyvin fiskarsimainen pehmeys sykkii kämmeni sisällä, ihan kuin John Holmes konsanaan. Primitiiviset miehen ulvahdukset kaikuivat syvästä metsästä heti sen jälkeen, kun joku oli karjaissut ”TIMBERR!”. On pakko toimia luontoäidin nimissä. Lyön ensimmäisen kerran. Tuohen toisen maailmansodan aikaiset muinoin jo mämmilaatikkoa ympäröineet sileät lastut tulevat naamalleni kutitellen ja iloisesti julistaten lyömisen ilosanomaa. Suuni venyy vaginaaliseen hymyyn ja isken uudestaan, entistä kovempaa. Maailmankaikkeus on läsnä, mutta minulle täysin mitätön. Tunnen lopun lähestyvän.

Mut ylilyönnit on perseestä. 🌪️

KUKA ON SE OIKEA BOND?

TEKSTI: ANTTI HEIKKONEN

Sali täynnä liikemaailman agentteja, tummat puvut päällä, cocktaillasit kädessä ja joillain jopa Q-branchinkin kadehtimat teknologiat taskussa. Vuosijuhlilla tuli ajatelleeksi, että Athene se varsinainen M16 on. Johdossakin on joku vanha äijä M... Athene ei kuitenkaan ole M16, vaan itse Bond! Tarkemmin ottaen kiltta on yhtä suurta fiktiota kuin Flemingin luoma sankari.

Palkintojenjaon, puheiden ja muun toastauksen ja roastauksen yhteydessä huomasi, kuinka vuosikurssi toisensa jälkeen esitti oman, joko poismenneen, sisäpiirin tai muiden opiskeluaikaan muuten tyystin kuulumattoman kiltakuvan, joka lähinnä hämmensi tai myhäilytti juhlaväkeä. Ollaanko menetetty vanha hilpeä Connery vai saatu asiallisen vakava kivikasvo Craig? Lazenbya ei enää muista kukaan...

Killan kasvot ovat muuttuneet siinä missä nollanollaseiskankin. Aitoa Bondia ei ole. Ei ole yhtä kilttaa, johon yhdessä kuuluu. On idea, hajanaisia odotuksia, käsityksiä ja historian kirjat, yhteiset ja

dokumentoitavissa (jopa kaupan), mutta kyvyttömät yksin kantamaan kiltamme määritelmää: kai jokin on ensisijaisesti se mitä se tekee, ei se mitä se on tehnyt.

Syy, miksi parisataapäinen joukko ihmisiä kerääntyy yhdessä kilttelemään tätä sankaria on siinä, että kuka tahansa korokkeelle nousekaan, paistaa hänen silmistä sama pilke kuin kessä tahansa kiltalaisessa. Athene ei ole ideologia. Athene on ihmisiä. Mukavia ja samanmielisiä vieläpä. Ja tämä koti on heille kaikille ollut tärkeä ja tulee olemaan. Vuosi toisensa jälkeen sitä äkkää istuvansa leffassa katsomassa uusinta toimintapläjäystä, vaikka filmi olisikin omasta mielestä taas täyttä kuraa kun pääosassa keikistelee joku ihan väärä mies. Mutta se on Bond!

Lopuksi muistutus:

Kukka tekee joulun. 🌸

PUKKI, JOULUPUKKI

TEKSTI: INKERI NIINIMÄKI

Totuus on, että meillä suomalaisillakin on oma James Bondimme: Mies, jonka kaikki tietävät, mutta kukaan ei tunne. Mies, joka hurmaa kaikki käytöksellään, mutta joka pääsee kaikkien lukittujen ovien taakse. Mies, joka on ikäisekseen aika vetreä. Mies, joka on legenda. Puhun nyt tietenkin Joulupukista. Mutta on hyvin surullista, että vaikka Joulupukki on suomalainen aivan yhtä lailla kuin Bond on britti, suuri osa ihmisistä, varsinkin amerikkalaiset, luulevat, että Joulupukki on jostain aivan muualta. Kunnia meille joille kunnia kuuluu, sanon minä – mutta emme tosin saa olla amerikkalaisillekaan liian julmia, heitä on kuitenkin aina lapsesta saakka aivopesty luulemaan mm. että Joulupukki asuu Pohjoisnavalla. Siksi esitänkin teille tässä joukon luodinkestäviä todisteita siitä, että Joulupukki tosiaan on suomalainen, joita voitte sitten näille epäileville vääräuskoisille esittää, ja joilla he takuuvarmasti kääntyvät.

Kunnon amerikkalainen on kapitalisti henkeen ja vereen, joten taloudelliset syyt varmasti tepsivät suureen osaan. Esimerkiksi; miksi Pukki siis kuljettaisi porot ja niille ruokaa jostakin kaukaa Pohjoisnavalle saakka, kun Suomen lapissa porot elävät luonnostaan, ja löytävät itse ruokansa maasta? Ei mitään järkeä koko touhussa! Ja muut raaka-aineetkin ovat tietenkin Suomessa lähempänä, esimerkiksi Suomesta löytyy puuta perinteisiin puuleluihin huomattavasti Pohjoisnapaa paremmin. Lisäksi on ajankäytöllisestikin taloudellisempaa olla lähempänä asutusta.

Edelliseen argumenttiin väittää moni vastaan sillä perusteella, että tietenkin Pukki haluaa olla mahdollisimman kaukana asutuksesta, jotta saisi olla rauhassa. Oikeastaan tämänkin kommentti vain puoltaa Pukin Suomessa asumista, sillä Pohjoisnavallahan koko ajan trampaa jos jonkin sortin tutkijaa ja seikkailijaa – toisin on Suomen ikimetsissä. Kaiken lisäksi Korvatunturi sijaitsee niin lähellä Venäjän rajaa, että sinne on itse asiassa laiton mennä ilman rajaviranomaisten lupaa!

Myöskin voidaan miettiä; jos Joulupukki tosiaan asuisi Pohjoisnavalla, mikä selittäisi hänen erityisen läheisen suhteen suomalaisiin? Muiden maiden lapsille Pukki jakaa lahjat yöllä, niin nopeasti kuin suinkin, ennen kuin kiittää taas seuraavaan paikkaan, mutta Suomessa Pukilla on aikaa tulla henkilökohtaisesti jakamaan lahjat ja vieläpä kuuntelemaan lasten laulua ja jutustelemaan.

Kaikista skeptisimmille epäilijöille minulla on vielä esittää kaikista todisteista mahtavin: See it yourself -todiste. Lentokoneeseen vaan ja Suomen Lappiin, niin siellähän se Pukki jo odottaa! Ja jos joku vielä tämänkin jälkeen jotenkin pystyy uskomaan, että Joulupukki ei ole suomalainen, niin ainakin voi lohdutautua sillä, että suomalainen matkailuelinkeino sai itselleen juuri yhden uuden turistin. 🌸

VANHAT PÄÄTOIMITTAJAT

Nykyinen Kukan tekijäkaarti pyysi vanhoilta päätoimittajilta ~sata sanaa aiheesta Kukka. Tässä tulos.

Arttu Arstila

Sata sanaa

oma kiltta hippiKlubi kusi päässä
wap business process kokoomus
fuksi täffä huumeet kossu jallu
 espoo kaupunki jäynä elinkei-
noelämä sijajuhlat java tky case
study mhp nalle valmistuminen
konsultti otaantuminen enu koodari
skumppa hamsteri laskentatoimi
tml pönötys salaseurat historiikki
alumni gorsu web 5.0 jouni jaaKKo-
la kiltautuminen tieto-yhteiskunta
jämeräntaival alvari ulkkarit karonen
cicapo vappulehti scheme hAalarit
hakula suunnistus pääaine phuksi käki kossu firman aula kyykkä
vaihto kth gravitaatio enteRprise dipoli tassu iso paha susi css
tek ethana kaljakroketti olosessio konsUltti algoritmi bordelli
tuta bs otahuuto keihäs ulLis hamppusauna laska dEsign jakub
purkusesSio sodexo Outi rwbk kolvvi kalaKirja skandaalit tuas
jorma ollila entropy jomakko2

Sofia Ziessler

Kukka

Fuksi olin, kun ryhdyin Kukan määräaikaiseksi adoptioäidiksi. Kukka oli esikoiseni, ja kuten me teiniäidit tiedämme, esikoisen kanssa tulee aina sählättyä pirusti. Tosin olin jo lapsena vähän harjoitellut ja perustanut kaverini kanssa 5A:n Höpinät -luokkalehden, jossa olin lehden toiseksi ainut salainen toimittaja, salainen chief editor sekä lisäksi salainen horoskooppivastaava. Henkilöllisyyteni paljastuttua luokkakaverini kiittelivätkin minua totuudenmukaisista ennustuksista tai pikemminkin paljastuksista, joita he erehtyivät luulemaan ennustuksiksi, koska palstan otsikko oli "Horoskooppi". En kertonut, että salaisuuteni oli armoton stalkkaaminen.

Kukka sentään säästy horoskoopeilta, muttei stalkkaamiselta. Kukan adoptioäitipuolen, Anne Mylerin (taittajaparini), kanssa etsimme taittoasua ja teemoja leffoista, sillä halusimme matkia edellisen päätoimittajan, Annu Niemisen, ideoita, mutta vain vähän. Neljän numeron teemat olivat Matrix, Sin City, Amelié sekä Pelkoa ja inhoa Las Vegasissa. Erityisen tyytyväinen olen viimeisen numeron happoisuuteen.

Annu Nieminen

Kaikista ja kukista

Kukka provosoi, sillä sen tärkein funktio on olla kaunis. Onnistuessaan se houkuttelee ja tuoksuu. Hyvin harvat kukat kuitenkaan aiheuttavat voimakkaita esteettisiä elämyksiä. Athenen kukka tekee joskus niin, onnistuessaan.

Kaikki tietävät, että kaikkien kukkia tulee antaa kukkia. Kun kaikki kukat kukkivat, kukaan ei ole määrittänyt, että joku on väärin tai vääränlainen tai vaan huono. Se ei kuitenkaan tarkoita, että kaikki kukat huomattaisiin – tai edes ne, jotka olisi tärkeää huomata. Mutta niin kuuluu silti olla. Kun kaikki huomioidaan vaikkei huomattaisikaan, on tapahtunut demokratiaa ja se on hyvä. 🌱

Ihanasta Kukasta ponnistin Annu matkien Polyteekkariin, jonka nimeä uudet phuksit tuskin edes tuntevat. Polyteekkarista olen edelleen ponnistanut tuntemattomaan, ihanaan utuiseen, joka olisi tunnetumpi ja vähemmän ihana ilman Kukkaa.

ASTAN
ANGSTI

JOULUIHMISET VAROKAA – JOULU ON PASKAA!

TEKSTI: ASTA LÄNSIMIES

Tässä leipoessani ensimmäisiä joululeivonnaisia, mua alkoi ottaa päähän yks juttu. Se tulee vastaan melkein joka paikassa, halusin sitä tai en. Ja nimenomaan huolimatta mielipiteestäni. Se on kirkuvanpunainen, kimalteleva, tuikkiva, äänekäs ja ärsyttävä.

Kaikkihan siitä valittavat, joulukuusi on nykyisin niin kaupallinen ja aiheuttaa stressiä enemmän kuin mikään muu aika vuodesta. Missä ovat ne vanhan hyvän ajan joulut, jolloin lapset vielä joutuivat oikeasti pelkäämään saavansa risuja joulupukilta ja kotona oli varaa polttaa yhtä kynttilää. Jätettiin yöksi saunaton-tulle puurolautasellinen ja aamulla se oli mystisesti tyhjentyneenä. Kukaan ei vetänyt konvehtiövereitä ja kirkkoon mentiin reellä. Nykyään vaan ostetaan ja kulutetaan. Joulusta on tullut materialismin ylistys Vapahtajamme syntymäjuhlan sijaan!

Minua suoraan sanoen ärsyttää tällainen tekopyhä asenne. Kukakohan ne lelut, hittikirjat, aamutakit, kosmetiikkapak-kaukset, suklaarasiat, pelikonsolit ja turhat urheiluvälineet joka vuosi ostaa. Ja joka vuosi ostaa vielä parillakymmenellä prosentilla edellistä enemmän. Ja siihen päälle vielä äärettömän rumat joulukoristeet ja vilkkuvat neonväriset valonauhat, jotka aiheuttavat perusterveelle naapurille epilepsiahoituksen alta aikayksikön. Lisäksi ostetaan pahaa jouluruokaa aivan liian suuri

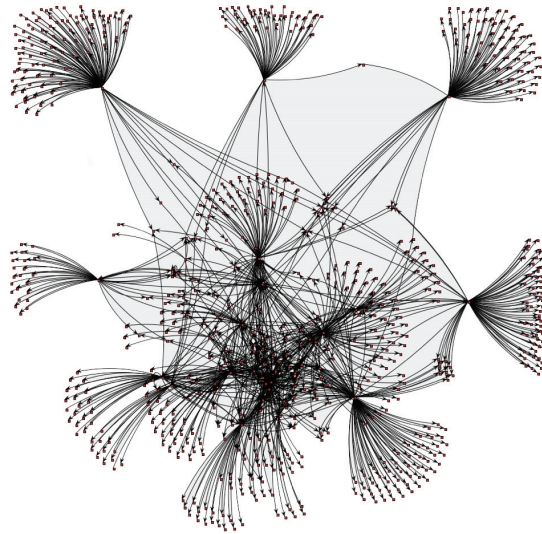
määrä ihan vain sen takia, että kyllä jouluna pitää olla syötävää ja perinteistä sellaista! Kaiken kukkuraksi jok'ikinen yhdistys, firma tai muu yhteisö järjestää pikkujoulu, joissa joko syödään sitä samaista jouluruokaa ja lauletaan joululauluja tai vedetään sellaiset perseet, ettei kukaan muista illan kalliista ohjelmasta saati muista tapahtumista mitään. Siinä sitten ihmetellään, kun sukupuolitaudit lisääntyvät kilttien perheenisien keskuudessa.

Minä en halua kuunnella joululauluja käydessäni ruokaostoksilla marraskuussa saati katsella joululahjoiksi tarkoitettujen turhien tavaroiden röykkiöitä tavaratalojen sisäänkäynneillä. En halua tuhjata rahojani lahjoihin, joita läheiseni eivät oikeasti tarvitse tai saada itse paketteja, joiden sisällön olisin valmis kaatamaan roskikseen jouluruokien mukana. En halua istua juomassa glögiä tonttuhattu päässä pikkujouluissa, joissa keski-ikäiset miehet tunkevat viereen siirrettyään vihkisormuksen taskuunsa.

Minä haluan nähdä sen ilon, jonka näen aikuisen miehen kasvoilla hänen leikkiessään jouluaattona lumisotaa ja sen ihmeen, jonka koirani kokee joka joulu saadessaan savustetun siiankärsän järsittäväkseen. Vaikka olenkin tällainen ainainen angstaaja, tiedän että joulun ihme on olemassa. Nyt menen koristelemaan piparimuffinsseja, rauhallista joulua kaikille Kukan lukijoille! 🌟

HEI OLLAAN SOLMUSSA YHTÄ KAIKKI

TEKSTI: SAARA MATALA

Maailmassa on joitakin varmoja asioita. Jos öljyn hinta laskee, ennemmin tai myöhemmin se myös nousee. Ja jos insinöörit ovat omaksumassa jotain teoriaa, yhteiskuntatieteilijät ovat jo julkaisseet teoriaa metatasolla kritisoivan kirjan.

Mistä me tulemme?

Maailma ilman ulkopuolta on verkostojen maailma. Maailma, joka sulkee sisäänsä solmujen ja niiden suhteiden verkostoihin ja aliverkostoihin. Maailma, joka ei ole enää moderni maailma, joka perustui hierarkisille, erillisille instituutioille ja poissulkeamisen periaatteelle. Siitä huolimatta verkostot eivät ole post-modernia maailmaa kuvaava tai käsitteellistävä rakenne, vaan näkökulma, joka luo sen. Näin kirjoittaa Eriksson, Kai.

Erikssonin kirjassa pääteemana on verkostot yhteiskunnallisessa ajattelussa. Hän kuvaa, kuinka verkostojen käsite levisi fysiologiasta rautateiden kuvaamiseen ja lopulta politiikan ja talouden avainkäsitteeksi. Yhteiskunnan käsittäminen mittakaavattomana verkostona estää sitä hajoamasta ja samalla mahdollistaa yhteiskunnallisten vuorovaikutussuhteiden käsittämisenä osana kokonaisuutta. Ja koska kaikki kuuluvat kokonaisuuteen, mitään ei jää ulkopuolelle.

Minne me menemme?

Kun puhutaan verkostoista, puhutaan rakenteesta. Näkökulma kiinnittyy solmujen suhteisiin, ei niiden sisältöön. Samalla on luotu matemaattinen verkostojen kieli, jonka alueella matemaatikko ja sosiologi, ekonomisti ja joukkoliikenneasiantuntija, nisti ja nööri, voivat kohdata toisensa. Olennaista ei ole Erikssonin mukaan se, kuinka pätevästi verkostoteoria mallintaa todellisuutta, vaan se, että se on, aina ja kaikkialla. Verkostoista on hänen mukaansa tullut toiminnan itsestään selvä kehys ja normi, jonka mukaan hyvä ja huono määritellään. Hyvä politiikka, hyvä liiketoiminta, hyvä elämä perustuu jatkuvalla verkostoitumiselle, vanhojen suhteiden ylläpidolle ja uusien suhteiden luomiselle. "Verkosto kokoaa maailman mielekkääksi merkityssuhteiden kentäksi, joka ei ole olemassa verkoston ajatuksesta irrallaan."

Mikä on tämä aika, jota elämme?

Eriksson kuvaa kirjassaan, kuinka verkostojen paradigma on muuttanut politiikan ja hallinnon kulttuuria ja muuttanut valtion ja kansalaisten suhdetta, tehnyt kansalaisista kuluttajien sijaan asiakkaita ja informaatioteknologiasta välineen olla kansalainen.

Välillä kirjaa lukee kuin aikala diagnostiikkaa, välillä kuin utopiaa, välillä kuin dystopiaa. Kirjan alaviitteet ovat pääosin kauniita lukuun ottamatta ärsyttävää tapaa viitoittaa suorat lainaukset toisen käden lähteiden kautta. Kirjan lopussa oleva kirjallisuusluettelo on kuin kenen tahansa pienen yhteiskuntatieteilijän Lundian kirjahyllystä ja iltarouksesta. Benedic Andersson, Michel Foucault, Pauli Kettunen, Friedrich Hayek ja tietenkin Albert-Laszlo Barabasin verkostojen uusi teoria. Vanhoja setiä pyöritellään jopa siinä määrin, että tulee väistämättä mieltineeksi, kuinka pitkälle menevää tieteen teoreettista kritiikkiä voi rakentaa niiden teoreetikkojen varaan, joiden pohjalle yhteiskuntatiede suuressa määrin nykyisin perustuu. Lopussa Eriksson joutuukin toteamaan verkostojen kritiikin kohtaavan saman ongelman kuin kapitalismin kritiikki. Verkostojen maailmaa ei voi kritisoida ulkoapäin, koska ulos ei pääse. Ei siksi, että ovi olisi suljettu, vaan koska sitä ei ole.

Kirja sopii parhaiten nautittavaksi teen kanssa silloin, kun ulkona on pimeää eikä kotona, irkissä tai maailmassa ulkopuolella ole ketään.

Eriksson, Kai: Maailma ilman ulkopuolta. Verkostot yhteiskunnallisessa ajattelussa. Gaudeamus 2009.

Kyllä, jos pidät alaviitteistä, yhteiskuntatieteellisestä argumentoinnista ja teorioista.

Ei, jos saat allergisen reaktion sanasta "ontologia." 🐼

THE MAKING OF INFOÄHKY X

TEKSTI: PÄÄJUHLA ANNA JÄÄSKELÄINEN; JATKOT JA SILLIS JUUSO KOSKINEN

Kaikkien athenelaisten yhteisestä kokemuspohjasta puhuttaessa ensimmäisenä mieleen tulee yleensä Studio 1. Melkein yhtä moni on kuitenkin ollut jossain roolissa järkkäämässä vuotuista Infoähkyä. Tässä jutussa kymmenennen juhlapäivän operatiivisesta toiminnasta vastanneet kertovat, miten kaikki tapah-tui. Nyt on mahdollisuus tarkistaa, tehtiinkö asiat juhluvuonna samalla tavalla kuin silloin ”kun minä olin phuksi..”

Pääjuhla

Kaikki alkoi siitä kohtalokkaasta hetkestä, kun Infoähkyn naki-tuspalaverissa ajattelin, että voisihan sitä jotain pientä kiltansa eteen tehdäkin. Pääjuhlan ohjelmavastaavan titteli oli komea, mutta homma kuulosti helpolta:

”Ei sun tarvii kun näyttää näiltä, ja kattoa, että kaikki sujuu ai-kataulussa”, sanoi ulkoneuvos Antti, kun kyselin toimenkuvasta. Sinisilmäisyyttäni uskoin vakuuttelut, ja nakki oli minun.

Vähitellen huijauksen laajuus alkoi kuitenkin paljastua, ja ymmärsin olevani nalkissa. Tehtävä- ja muistilistan venyessä vannoin hammasta purren tämän olevan viimeinen kerta, kun ryhdyin mihinkään vastuuhommaan (Eihän liikuntavastaavana oloa lasketa?). Juhlaa edeltävä viikko kului phuksispeksiä treena-tessa ja palaverissa hermostuneesti kiemurrellessa. Neljännen ohjelmointitehtäväni palautin keskeneräisenä, mutta ei se mitään, olihan ulkotulet ja tuikut hankittu, ja dekot valmisteltu!

Viimein koitti suuren päivän (aikainen) aamu! Jännityksellä seu-rasimme olisiko yhtälöllä ”juomien + dekojen + astioiden + kokkariruokien + kaiken mahdollisen säälän + kuskin tilavuus = Mikko Kosken Corollan tilavuus” reaalinen ratkaisu. Olihan sillä, mutta auton perä notkui kieltä-mättä uhkaavan lähellä maanpintaa. Hiukan valittaen Corolla käynnistyi ja Hannu lähti lempeästi ohjastamaan sitä Kauppa-torille.

Kuin ihmeen kaupalla ehdimme kaikki kello kymmenen lauttaan

ja saimme lopulta kallisarvoisen lastimme turvaan Tenalji von Fersenin varastoon. Koskaan en ole nähnyt sellaista määrää alkoholia kerralla, enkä ehkä enää näekään. Alkoi ankara työ, jotta kaikki saataisiin valmiiksi ennen vieraiden tuloa. Speksi-tekniikka- ja pääjuhlavastaava alkoivat roudata pöytiä ja tuoleja paikoilleen kokkariporukan vääntäessä hiki hatussa mozzarellaa ja pikkutomaattia tikun päähän. Välillä teknikkomme Joppe kevensi tunnelmaa napsauttamalla speksin loppupläjäyksen musiikit soimaan.

Antin saapuessa paikalle joskus kahden aikoihin vakuuttelin tyytyväisenä kaiken olevan hanskassa. Sitten tajusin, että kaikki yli kaksisataa nimilappua olivat yhä Tiimarimuovipussissaan iloi-sesti sekaisin. Tästä aiheutui tarpeettomasti sydämentykytyksiä, sillä hetken aikaa näytti tosiaan siltä, että juhluvieraat saisivat etsiä paikkansa fonttikoko kuudella kirjoitetusta plaseerauskar-tasta. Arviolta kymmenen ihmisen työpanoksen, pettämättömän innovatiivisen järjestelysteemin ja reilun parin tunnin työn tuloksena jokainen lappunen oli kuitenkin, jos ei nyt omallaan, niin ainakin jollain paikalla! Tykytykset helpottivat sydäimestä, mutta hiipivät vaivihkaa päähän.

Ensimmäisten vieraiden aikainen saapuminen yllätti meidät ja päädyin itsekini narikkaan pahinta sumaa purkamaan. Onneksi pääjuhlaltilan koristelua ja plaseeraushässäkkää saattoi jatkaa kokkareiden ajan. Kokkariporukka juoksi ees taas tarjotinten kanssa. Kukaan ei ollut huomannut, että kokkaritilan vieressä olisi ollut käytettävissä pikkukeittiö. Saivatpahan hyötyliikuntaa. Pääjuhlan alkaessa kaikki oli onneksi kohdallaan ja minä saatoin keskittyä näyttämään tyyneeltä ja asialliselta (mikä oli kieltämättä hieman hankalaa sen jälkeen, kun huomasin paidannappini ol-leen avoinna ensimmäiset puoli tuntia). Salaa rutistin hikoavassa

kädessäni viimeistä oljenkorttani, illan ohjelmaa minuuttiaika-tauluineen.

Jossain vaiheessa älysin, että baarin avautuessa pääruoan jälke-keen olisi ihan hyvä, jos siellä olisi juomatkin paikalla. Pimeällä pihalla kävikin juhluvieraiden tietämättä melkoinen trafiikki, koska kuljetuksia ei keskeltä juhlasalia voinut hoitaa. Siellä roudattiin juomia varastosta ja skumppalaseja kokkaritilasta asti. Juhlan edetessä muistikuvani illasta muuttuvat yhä sumui- semmiksi, vaikken nauttinutkaan kuin pitopalvelun ylijäämä- browniesoja. Jännityksen lauetessa väsy alkoi painaa, mutta phuksispeksin koittaessa piristyin. Onnistunut esitys oli päiväni huippuhetkiä.

Tunnelma kohosi tasaisesti, ja vanhojentanssit vaaputtiin hyvin-kin hilpeinä. Oli pieni ihme, että jokainen sai lopuksi narikasta kaiken haluamansa, eikä kukaan (tietääkseni) jäänyt lautta- kyydityksistä. Viimeisen kuljetuksen jälkeen kiire ei suinkaan hellittänyt, sillä meidän piti vielä siivota juhlatilat, viedä tyhjä- pullo lasinkeräykseen, roskat roskiin, lastata kaikki muu autoon ja ehtiä kello kahden lauttaan. Jos ei juhlapaikalla olisi ollut omaa lasinkeräystä (jonka viereen jäi jäljiltämme luvattoman monta laatikollista tyhjää pulloja), emme todennäköisesti olisi-kaan millään ehtineet. Tässä vaiheessa osa työntekijöistäkin oli hiukan nauttinut, mutta Empun sanoin: "Siivoaminen on paljon hauskeempaa kännissä!"

Pienen jännitysmomentin toivat osaltaan Athenen saamat lahjat, joiden kuljettamiseen en ollut varautunut. Lopulta survouduin kuitenkin Corollan pelkääjän paikalle Jopen viereen ja haalin gongin syliini.

Niemessä roudasimme kaiken IE-varastoon turvaan ja luovutin onnellisena avaimet pois: viimeinenkin vastuu poissa harteil- ta. Neljän maissa nukkumaan päästyäni näin vielä unta, jossa minun piti koodata juhlan organisointi. Heräilin kylmänä hiestä plaseerauksen järjestelyalgoritmin vainotessa minua... Vaan oli se silti sen arvoista!

Jatkot ja sillis

Eipä sitä olisi osannut arvata, mitä syyskuinen sähköposti työna-keista vielä toisi tullessaan. *"Kilta tarjoaa teille vielä paljon muu- ta täytettä, tällä kertaa rankan työn merkeissä. Tai ei niin rankan. Riippuu vähän."* - Oula Antere. Infoähkyn jatkovastaava... mikä ettei, se tuskin kuuluu tuohon "riippuu vähän" -kategoriaan. Enää tarvitsi löytää joku, joka haluaisi jakaa taakan kanssani. Mitä lie Lotta ajatellut, mutta mukaan hän kuitenkin lähti, ja itse nakituspalaverissa otimme kontollemme vielä silliksen vastuun, kun ei siihen muitakaan näkynyt olevan lähdössä. Kahden juhlan vastuu tuntui samanaikaisesti sekä mahtavalta että pelottavalta. Meitä tultiin kuitenkin rauhoittelemaan, että sillikseen riittää suunnittelu, "kyllä ensi vuoden Isäntä ja Emäntä hoitavat sen silloin sunnuntaina." Niinpä niin...

Ennen itse juhliä kokoustimme Lotan kanssa useampia tunteja mieltien kaikkea väliltä jatkosten lounge-musiikki ja silliksen de- kot. Totta kai Antti oli hoitanut jo mallikkaasti pääesiintyjät sekä varannut juhlapaikat, mutta vielä oli paljon tehtävää. Useaan otteeseen palaverien aikana toinen aina hihkaisi, kuinka jännit- tävää onkaan olla vastuussa tällaisista juhlilla, ja tottahan se oli: meillä oli "valta" tehdä juhlilla täysin omannäköisemme – kunpa vain juhlaväkikin pitäisi ideoistamme.

Itse juhlapäivä saapui vihdoin. Edeltävä perjantai-ilta oli kulunut yllättäen Javan parissa ja seuraava maanantai toi tullessaan C1 välikokeen matriiseista. Oli siis mukavaakin mukavampi vaihtaa "vapaalle" koko viikonlopuksi. Allekirjoittaneen aamu starttaa hieman ennen kello yhdeksää käynnistämällä TKY:n paku sihteeristön edestä. Aamupäivä sisälsi tavaroiden noutamista paikoista A, B ja X sekä tukussa käyntiä. Vielä piti kiirehtiä Tapiolaan hakemaan ystäväme Fernet-Branca, Jägermeister sekä Eeva, minkä jälkeen suunnistimme kohti Pykälän tiloja. Pykälässä ilta kului Lotan, Eevan ja Eliaksen kanssa rattoisasti ja kiireessä keitellen pastaa, asentaen kaiuttimia ja kaikkea siltä väliltä. Onneksemme apuun saapuivat vielä Tuulia, Saara ja Olli pääjuhlasta hieman ennen juhlavieraita. Lasit (ehkä toiset) kuohuvaa, ja ilta sai puolestamme alkaa!

Vieraat saapuivat yhden maissa, ja ilmeistä päätellen jopa pitivät kädenjäljestämme. Ruoka näytti maistuvan, Loost Koos ja Elias osasivat tanssittaa ja kaikilla näytti olevan mukavaa. Huoratronin \$\$-Troopersin soidessa ja strobon välkkyessä jopa allekirjoittanut jätti baarin muiden huomaa ja löysi itsensä tanssilattialta. Yhtäkkiä juhla lähenikin jo loppuaan ja jäljelle jäi paikan siivoaminen. Urakka saatiin päätökseen, minkä jälkeen huristimme taksilla takaisin Otaniemeen. Sattumalta olin onnistunut hankkimaan itselleni hallituksesta isännän viran, joten herätys sillikselle hämmötti reilun tunnin päässä.

Mutta kerrankos sitä vain vuosijuhlia järjestetään! Aamuyhdeksältä olimme sitsikeittiössä yhdessä muiden phuksien kanssa valmiina kokkaamaan juhlaväelle brunssia. Keittiössä kaikki näytti toimivan hienosti, joten siirryin itse Smökkiin pistämään paikkoja kuntoon. Innokkaimmat juhlijat tulivat frakit rypyssä jo ennen puoltapäivää, muut ilmeisesti arvostivat unta enemmän ja saapuivat juhlapaikalle ripotellen pitkin päivää. Juhlaväen ruokavalio koostui kahvista ja pekoniasta, mitä olimme osanneetkin odottaa käyttämällä 10% budjetistamme tähän lihaiseen

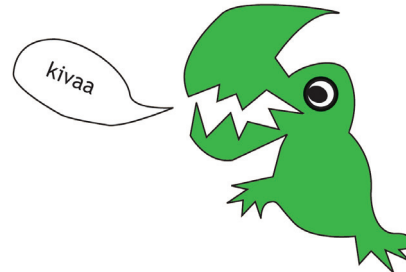
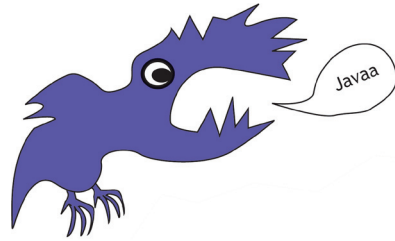
herkkuun. Mitenkään väheksymättä bändiämme Pikku2:sta, joka veti kerrassaan loistavan keikan, päivän kliimaksi muodostui Apen järjestämästä 'pienestä' yllätyksestä. Sitä ilon määrää on edes turha ryhtyä kuvailemaan tässä paperin välityksellä, koska Stig Doggissa vain on sitä jotain. Vadelmasuklaa, Stigidilaatio, Kullii ja monet muut klassikot soivat yksi toisensa jälkeen, ja on vaikea kuvitella yleisöä, joka olisi ollut paremmin mukana kuin athenelaiset sinä "aurinkoisena" sunnuntaina.

Itselleni viikonlopusta muodostui kevyehkö 40 tunnin työrupeama sisältäen aivan kaikkea maan ja taivaan väliltä. Missään tapauksessa en kadu päätöstäni lähteä mukaan järjestämään juhlia, vaan valitsisin ehdottomasti samalla tavalla, jos minun annettaisiin kääntää aikaa taaksepäin nakituspalaveriin. Tuo viikonloppu oli kerrassaan hieno kokemus: sitä jää aika sanattomaksi siinä vaiheessa, kun useampi itselleni suhteellisen tuntematon vanhempi athenelainen tulee halaamaan ja kiittämään juhlista. Urakasta en suoriutunut tietenkään yksin, ja vaikka olenkin sitä heille toittanut useampaan kertaan, aion vielä käyttää tämän mahdollisuuden kiittää näin julkisesti. Joku vanhempi infolainen sanoi minulle, kuinka tämä viikonloppu hitsaa phukseja yhteen, ja voin kyllä allekirjoittaa tuon toteamuksen. Kiitos juhlien kirjoittaja sai kasan uusia Facebook-kavereita ja osaan phukseista on muodostunut hyvinkin tiiviit kaverisuhteet. Että eihän se nyt hirveän väärin sitten mennytkään...

Kirjoittajan huone keinuu edelleen phuksicruisesta... Pahoittelen siis jo tässä vaiheessa kaikkea. 🌟

JAVAN PERIMMÄINEN MERKITYS

TEKSTI: JANNE KÄKI

Kuten valistunut lukija tietää, informaatioverkosto-opin harjoittajien julma initiaatioprosessi kulkee (varjoissa, viekkaasti vaanien) nimellä Studio 1. Studio 1 taas on peitenimi, joka vuosi toisensa jälkeen onnistuu naamioimaan allaan kytevän koodintäyteisen kärsimyksen joksikin muuksi juuri niin pitkäksi aikaa, että initioitumista harkitseva on sulkenut vaihtoehdot tulevaisuudet itseltään ainakin vuodeksi pois.

Erisnimenä Studio 1 huokuu sitä infon eteeristä corea, jota abihype tarjoaa sylin täydeltä (mutta joka opintojen karussa todellisuudessa pitää tonkia oodi-otteen rivien välistä). Studioissa yleisesti ottaen tapahtuu vain jänniä ja tärkeitä asioita, joten syötti nielaistaan, ja Rubicon on ylitetty. Vae victis – voe vuksia.

Mutta mikä on Javan perimmäinen merkitys infolaisen elinkaarissa? Muuan muinainen jämeräsänkinen pääassistentti yritti eräänä kesänä tuottaa seuraavan syksyn infokuksipälliäisille spirituaalisen huoneentaulun, ns. kurssiesitteen, jonka jäätävä proosa ja viiltävä design ovat sittemmin liki legendarisoituneet. Esitteen krusiaalisin ja siksi oranssilla aaltoviivalla kehystetty viesti oli otsikoitu "Miksi ohjelmointia?", ja sille asetettu (haastavahko) tehtävä oli vakuuttaa kaikki ne epäileväiset, jotka tulivat Athenen siipien suojiin rakentaakseen tulevaisuuden Enroneita ja WorldComeja eivätkä varsinaisesti pohtimaan, miksei String int;) public toimi, ettei ensimmäinen syksy tästä pienimuotoisesta lystikkästä yllätysohjelmasta huolimatta menisi asioiden suuressa skeemassa kuitenkaan täysin hukkaan.

Ensimmäinen muinaisen pääassistentin tueksi argumenttien maailmantasolta laukannut instanssi mylvi, että koska kaikki me lopun peleissä tähyämme tietoyhteiskunnan rakentajiksi ja koska tämän yhteiskunnan infrastruktuuri rakentuu lähinnä ykkösistä ja nolista tai vähintäänkin luokista ja metodeista, on meidän näistä asioista hyvä jotakin tietää. Raksalaisetkin tietää jotain viemäreistä, kai.

Ok, objection overruled. Mutta tällainen välineellinen, ekstrin-sinen porkkana voi viedä asioita vain niin pitkälle, ei enää kauemmaksi. Lopulta kestäväntä motivaatiota tulee aina hakea identiteetistä – siitä, kuka juuri minä olen ja mitä minun on tehtävä päästäkseni seuraavalle levelille. Tämän tietäen loihe pääassistentti kirjoittamaan, että vaikeiden asioiden (jollaiseksi ohjelmointikin samassa yhteydessä konstailematta myönnetään) harrastaminen tekee aina "jollain tapaa" hyvää itsellemme ja ajattelullemme.

Olettaen, että tapaamme käydä herra B. Heinosen esikuvan innoittamana ns. salilla, pumpppaamassa nk. rautaa, voimmme olettaa, että emme tee tätä ainoastaan siinä tarkoituksessa, että mikäli kadulla kävellessämme yhteiskunnan vihollinen kaataa meidät asfalttiin ja asettaa painavan rautatangon ilkeämielisesti poikittain rintakehämme päälle, kykenemme raudanpump-paustaipumustemme turvin avittamaan itsemme tästä nolosta tilanteesta pois. Todennäköisemmin oletamme, että rautaa pumpatessamme olemme kehittäneet itsellemme ominaisuuksia, jotka ovat siirrettävissä hyötynä useammallekin elämämme osa-alueelle.

Tässä mielessä Java on kuin sarja levypainoja. (Säikeet ja synkronointi ovat kaksi massiivisinta metallimöykkyä. Swing taas on ilokaasutäyteinen vuotava kengurupallo.) Karttaruutujen naapuruuksien pumpppaus luo aivoihimme voimaa, jota ilman olisimme työelämän portaille astuessamme vain sekalainen kokoelma melko hyvin pukeutuvia ja kohtalaisen sanavaraston hallitsemia hippejä. Ei Java, mutta Javalla anabolisoitu raaka mentaalinen hevosvoima, on se core, jonka takia M.Sc.(Tech.(Inf. Netw.)) on korporaattipäättäjän pöydällä lojuvassa CV-pinossa (vielä jonakin päivänä) samanlainen automaattisen hyväksynnän magneetti kuin etunimi Antti tai Mikko informaatioverkostojen pääsykokeessa.

Vesterholm ja Kyppö (tai luultavimmin vain jompikumpi heistä, mutta kun en suurinkaan surmin tiedä, kumpi, sanon, että molemmat, siis Vesterholm ja Kyppö) kirjoittavat Kalakirjan vuoden 2003 painoksen 26:nnessä ja viimeisessä luvussa javan (sanon, ei kielen) juurista. Tämä kappale on kirjan vaikuttavin ja samalla koskettavin. Draaman kaari ulottuu Java-kielen hetken mielijohteesta tapahtuneesta nimeämisestä tunnetun maailmanlaajuisen kahvibrändin kautta Jaavan saarelle ja olisi sellaisenaankin käyttistä kokoillaan elokuvaan, mutta galakseja räjähtää vasta, kun V ja K pääsevät jyvälle muinaisista sanskriittilaisista, euraasialaisen kulttuurin kantapeikoista, joiden sana "jevva" on vuosisatain melskeessä kantautunut niin Jaavan saaren nimeksi kuin suomen kielen sanaksi "jyvä". Ja kun aasimme näin on saatu vasten tahtoaan raahattua tämän huojuvan ja totaalisen turhan sillan yli (sanoiko joku siellä kotona "Ted Stevens"?), voidaan laskea vesille loppukanootti, jossa Java rinnastetaan jyvään, joka infolaiseen sydämeen kylvetään aina uudestaan joka syystalvi, ja jossa se itää generoiden ehtymätöntä vaurautta, viisautta ja hyvää karmaa ympäristönsä. 🌱

СЕСТРИНСКИЙ СОВЕТ

ТЕКСТ: ANASTASIA LIPIÄINEN

Десять лет назад мы жили с моей семьёй в Тампэрэ. Я ходила в самую типическою маленькою школу в самый типический четвертый класс с пятнадцатью девочками и десятью мальчиками. Наша учительница была новая в нашей школе переехавшая из Йёэнсуу. Она была первая и наверно единственная учительница которая ценила различия не только тех которые внешне отличались от массы но и тех которых с вида не отличить. Она хотела чтобы я, стеснительная русская девочка, ценила свой язык.

Десять лет назад основали Атхэнэ - цех, из которого превращается в самый типический. Мы уже не самые маленькие или молодые, мы не отличаемся заметно от других поведением или внешне в наших зелёных комбинезонах. Мы не чем не лучше остальных!

Мы дружим с другими цехами из Отаниеми как и все остальные. У нас есть друзья в других университетах но с ними мы играем очень мало и редко. Конечно, да и учиться надо. Так давайте лучше устроим интересные курсы и поучимся немного всему.

А зачем нам дружить с теми у которых с нами лишь чуть-чуть общего? И зачем нам столько много знать об всём?

После четвертого класса мы переехали в Эспоо. Я начала в новой школе, решила начать учиться новому языку год позже остальных класса, стала менее стеснительной и не разрешила никому издеваться над мной. Я полюбила себя! Остальные могли следовать мой пример или оставить меня в покое.

Когда я выбирала место учебы именно не слишком технический но и не слишком гуманный подход завлек меня. Инфо и Атхэнэ отличились в свою пользу. Но полтора года после начала учебы я замечаю что эта маленькая искра разности и странности подползает слишком близко к берегу течения где уже все остальные купаются.

В десять лет принятое маленькое решение в мнение о себе сделало из меня человека который я в двадцать лет. Десятилетняя Атхэнэ пытается отличиться от своих братьев и сестер, но я считаю что проблема в том что разницу ищут не в правильном месте. Надо искать различия в тех местах где они уже существуют. Так зачем нам дружить с теми у которых с нами лишь чуть-чуть общего? И зачем нам столько много знать об всём? Я узнала о себе больше когда перестала думать слишком много о других и наши различия. Открытый подход к другим но самое важное к себе научил меня ценить себя. А учимся мы чтобы лучше понимать как и других но и себя (да, да учимся мы и чтобы смогли работать и заработать достаточно на квартиру на берегу Хэльсинки). Давайте полюбим нас самих хорошеньких! ☀

SISARELLINEN NEUVO

KÄÄNNÖS: GOOGLE KÄÄNTÄJÄ

Kymmenen vuotta sitten, olemme asuneet perheeni kanssa Tampereella. Kävin tyypillisimmät pienen koulun tyypillisimpiä neljännen luokan kanssa pyatnadtsetyu tyttöä ja kymmenen poikaa. Opettajana oli uusi koulumme siirtyi Relays Yoensuu. Hän oli ensimmäinen ja luultavasti ainoa opettaja, joka arvosti erot eivät ole vain ne, jotka näyttävät eri IC massat, myös niitä, joiden laji ole eroa. Hän halusi minun, ujo venäläinen tyttö, joka arvostetaan omaa kieltään.

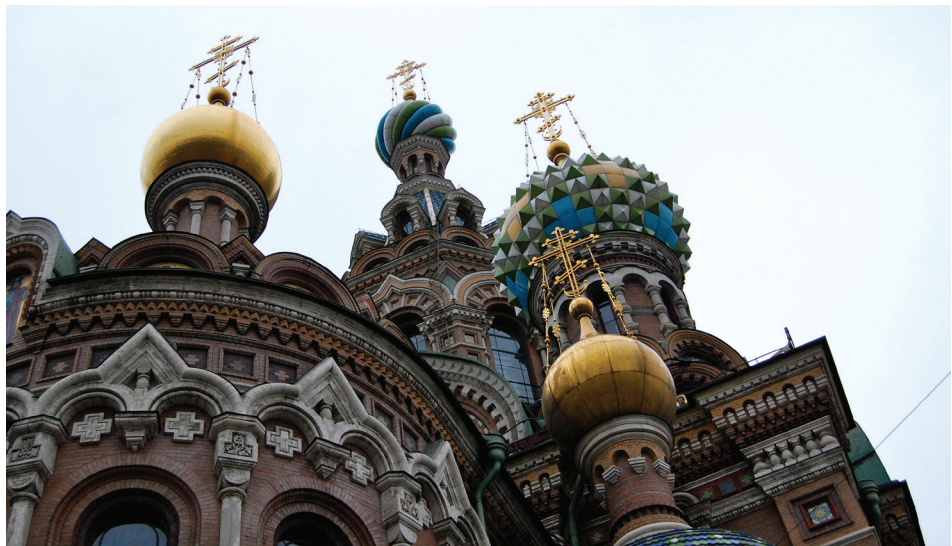
Kymmenen vuotta sitten perustettu Athene - Kauppa, IC joka kääntyy tyypillisimpiä. Emme ole pienin tai nuori, meillä ei eroa merkittävästi muista maisemista tai ulkoisesti vihreät haalarit. Me emme ole sen parempia kuin muut!

Olemme ystäviä muiden kauppoja IC Otaniemi kuin muutkin. Meillä on ystäviä muissa yliopistoissa, mutta niitä meillä on hyvin vähän ja harvoin. Totta kai, ja tarve oppia. Joten voimme järjestää enemmän mielenkiintoisia kursseja ja oppia vähän kaikkea.

Ja miksi teemme ystäviä, jotka ovat meille vähän yhteistä? Ja miksi meidän on niin paljon tietää kaiken?

Jälkeen neljännen luokan muutimme Espooseen. Aloitin uuden koulun, päätti aloittaa uuden kielen opiskelu vuotta myöhemmin koko luokalle, oli vähemmän ujo ja ei salli kenenkään izdevatsa ylitseni. Minä rakastan sinua! Toiset voivat seurata esimerkkiä minua tai jätä minua yksin.

Kun päätin opiskelupaikka ei ole liian tekninen eikä kovin

inhimillinen lähestymistapa houkuttelee minua. Info ja Athene kunnostautui niiden indeksointi. Mutta kahdeksantoista kuukauden kuluttua tutkimuksen alkaessa huomasin, että pieni kipinä erilainen ja omalaatuinen hiipivä liian lähellä rantaa, jossa virtaus on kaikki muut ovat uinti.

Kymmenen vuotta, tehnyt pieniä päätöksen ottaen joukon minulle mies, joka olen kaksikymmentä vuotta. Kymmenvuotistutkimus Athene yrittää erottaa itsensä hänen veljet ja sisaret, mutta uskon, että ongelma on, että erot eivät ole etsimässä oikein paikoillaan. Meidän on etsittävä eroja paikoissa, joissa ne ovat jo olemassa. Miksi meidän täytyy olla ystäviä, jotka ovat meille vähän yhteistä? Ja miksi meidän on niin paljon tietää kaiken? Opin lisää itsestäsi, kun lopetti ajatella liikaa toisia ja erilaisuutta. Avoin lähestymistapa muille, mutta tärkeintä minulle on opettanut minua arvostamaan itseäni. Ja opimme ymmärtämään paremmin, miten muut, mutta itse (kyllä, kyllä, meillä on oppimista ja voidakseen työskennellä ja ansaita asunto rannalla Helsinki). Let's love itseämme aika! 🌟

Vuosituhanneen vapaan futuristinen preludi

Vuoden 2000 jälkeen olemme eläneet tulevaisuudessa. Tiedättehän, me kuvittelemme että vuosi 2020 on kaukana tulevaisuudessa. Oikeastaan me kuvittelemme että vuosi 2010 on kaukana tulevaisuudessa.

2000-luvun ihminen on eksponentiaalisesti kiihtyvän teknologisen kehityksen rytmittämä kvasiaineellinen olento matkalla kohti Kurzweilin singulariteettia, kuin ikuisesti venyvä astronautti mustan aukon reunalla.

Tässä ikuisuudessa kaikki tapahtuu niin nopeasti, että olemme jatkuvasti myöhässä. Myöhässä ajatuksista, odotuksista, muodista, kokouksista. Olemme myöhässä, ja sitten hermostomme: me emme ole hiljainen joukko, vaan massa jossa jokainen huutaa. Huudamme, koska voimme: olemme vapaita.

Vapaita! Todellako? Kauko-ohjaimella kaadettava elävä hiiri on rakennettu: tutkimuslaitoksen viisivuotissuunnitelman tavoitteena on rakentaa joystickillä ohjattava hiiri. Aivomme selittävät tekemme salamannopeasti jälkeensä järjeksi. Jos sinua ohjattaisiin joystickilla, et ymmärtäisi sitä.

Ajattelemme mielipiteitämme, mutta kulttuurisesti rakennetut halumme estävät meitä elämästä mielipiteidemme mukaan. Meillä ei ole poliittista kantaa, vain oma puolue; ei läheisiä, vain verkosto; ei ideologiaa vaan tilanteen mukaan vaihtuvia näkemyksiä.

Ei muka ideologiaa! Jos ostat luomua, mistä maksat? Penneilläsi et osta maitoa vaan aneita – lupaa saada synninpäästö. Kierrätettävä pahvimuki ei säästä luontoa vaan tuhoaa sitä hiukan vähemmän kuin muovimuki. Ostaessasi kierrätettävän mukan et osta luonnon säästämistä vaan ostat ideologian. Rahasi ovat ääniä hedonismien puolesta. Ei ole olemassa kompromisseja, on vain rehellistä ja riistävää hedonismia, epärehellistä ja eettisempää hedonismia, ja kieltä-

MINÄ MAKSAN ILMASTONMUUTOKSESTA VUOSI VUODELTA PAHEMPANA KAAMOSVÄSYMUKSENÄ. PÄÄKAUPUNKISEUDUN SOHJOSSA KAHLAAMINEN SAA LUVAN RIITTÄÄ MAKSUKSI ILMASTOSYNNEISTÄNI...

tymistä koko pelistä. Koko toimintakenttä jossa vaikutat on ideologiasi värittämä.

Slavok Zizekin mukaan uskomusjärjestelmät ovat sitä vahvempia, mitä vaillinaisempaan tietoon ne perustuvat. Kristityt eivät ole lukeneet raamattua, islamilaiset eivät ole perehtyneet koraaniin, muutamaa pamflettia lukuunottamatta lukuisia kertoja Marxiin viittaava Lenin ei todistetusti ikinä lukenut Marxia – joka ei juuri lukeutunut kritisoimaansa Hegeliä ennen viimeisiä vuosiaan. Kuinka hyvin me kapitalismisen hedonismien lapset olemme lukeneet Adam Smithin ja Friedmanimme? Lukiko Friedman Smithiä? Todellako?

Jos Stalin olisi sanonut ”meillä on paras järjestelmä”, ja joku olisi noussut yleisössä seisomaan ja sanonut ”katso nyt ympärillesi, kurjuutta joka puolella”, olisi seisomaannoussut ollut seuraavana päivänä työleirillä. Mutta vielä nopeammin leirillä olisi ollut ihminen, joka ääneen samassa kokouksessa sanoisi ”älähän nyt hulluttele, etkö tiedä ettei Stalinia saa kritisoida?”

Ideologiat tuhoutuvat kun ne paljastuvat.

Olemme vapaa huutava massa, kuin linnunpoikaset pesässä. Kun me katsomme ympärillemme, me näemme huutavan massan. Mutta jos katsoo tarkaan, me olemme myös itse kuvassa. Mitä jos vaimentaisimme hetkeksi huutomme ja kokeilisimme lentämistä? Mitä jos hyväksyisimme sen että meillä on ideologia – ja miettisimme millä tavoin se meitä ohjaa. Mitä jos katsoisimme etäälle – emme pelkästään sitä kuvaa missä olemme, mutta myös sitä, missä haluaisimme olla.

Jos meillä onkin ideologia, niin pyrkikäämme löytämään ideologiamme ideologia. Jos vaikka olemmekin vapaita, niin koetelkaamme vapautemme vapautta. Jos elämmekin tulevaisuudessa, niin sallikaamme itsellemme kurkistus tulevaisuuden tulevaisuuteen.

Kirjoittaja ostaa kierrätettäviä pahvimukeja

Juhlavuodet ja millenniumglitterit ovat niitä varten, jotka eivät tajua tehdä arjesta juhlaa. Maailma tarvitsee karnevaaleja, selvähän se. Kyllä minunkin poskipääni kimmelsivät vuosituhanneen ensimmäisenä aamuna. Mutta kun arki on juhlaa, karnevaalit eivät väkivaltaisia ylilyöntejä kaipaa.

Tämä vuosikymmen on terrorismin vastaisine sotineen, ympäristökriiseineen, dotcom-kuplineen ja vaalirahakohuineen mennyt loppua kohden sellaiseksi ylilyönniksi, että enää ei naurata. Aistin orastavan päänsäryn. Näätä hiipii kurkkuun. Ja minkälaisia painajaisia tästä vuosikymmenestä tulenkaan lähestyvinä liskojen öinä näkemään. Karnevaalin loppumetrit ovat elämän karvainta aikaa. Silloin aavistaa jo tulevan morkkiksen, vaikei sen määrää vielä uskallakaan ajatella.

Jokin on mennyt pahasti pieleen sillä aikaa, kun minä olin brunssilla, join viskiä mannertenvälisillä lennoilla, ostin vuodelta isompia ja paksusankaisempia aurinkolaseja ja seilas Punavuoren ihmishuhdemarkkinoilla pörssiä pelurin intohimolla – nopeat voitot silmissäni kiiluen. Minä soitin 2000-luvulle keveää preludia yksikön ensimmäisessä persoonassa. Minä elin täysillä, säästelemättä, odottamatta muiden vastaavan onnestani. Halusin kaiken heti, joten järjestin niin, että sain paljon koko ajan. Olin vapaa, mielipiteissäni ja teoissani. Olin itsenäinen, huoleton, globaali.

Synkistä sävelistä ovat vastanneet ne muut. Ne, joiden vaalirahoituskuviot menivät överiksi ja joiden järjenvastaisten finanssibisneksien hintaa nyt maksetaan ympäri maailmaa keskiluokan verorahoilla. Tai niin minä haluan ajatella, kun paheksun heitä espressoni

ääressä kovaan ääneen.

Mollissa ovat soittaneet myös ne, jotka ovat puhuneet väestön ikääntymisen aiheuttamasta työvoimapulasta, hyvinvointiyhteiskunnan rapistumisesta ja lentoliikenteen haitoista. Sosiaalianttojen ulinasta en ole ikinä perustanut. Sanon odottavani vasemmiston uut-ta nousua, mutta tahdon maksimaalista yksilön vapautta.

Minä olen vapaa poliittisten ideologioiden ja markkinajärjestelmien hapatuksesta. Minulla on särmiä näkemyksiä. Osaan siteerata Platonia, Sun Zua ja Baudrillardia juuri oikeista kohdista juuri oikeaan aikaan. Minä, yksikön ensimmäinen, minuudessani yltäkylläinen, tajuun systeemin korruption syvyyden, enkä todellakaan aio kannatella maailmaa harteillani. Jos Malediivit vajoavat pinnan alle, myötätuntoni on rajaton. Mutta jos ilmaston lämpenemisen estämiseksi pitää tehdä jotain, se on jonkun muun asia. Minä maksan ilmastonmuutoksesta vuosi vuodelta pahempana kaamosväsymyksenä. Pääkaupunkiseudun sohjossa kahlaminen saa luvan riittää maksuksi ilmastosynneistäni.

Tämän sanominen sattuu, mutta tosiasia on, että vuosituhanneen ensimmäinen vuosikymmen on ollut aivan liian täynnä minunlaisiani tyyppejä. Kynisessä kaikkietävyydessäni olen näpättyänyt nenille pakkimatkaillijoita, romantikkoja, innovaatioevankelijoita ja muita pieniä tulenkantajia. Itsevarman linnoituksen suojista on ollut helppo ampua. Kun ei itse usko mihinkään muuhun kuin itseensä ja Siltasen brunssin yliverisuuteen, on helppo häpäistä sitä, minkä varaan toiset yrittävät rakentaa joltain kaunistaa ja hyvää, yhteistä.

Tämän James Bondin on aika poistua näyttämöltä. Sankari ei voi kuulla kesken seitsemännen kohtauksen. Siksi jätän teidät jo nyt. Lopetan viisasteluni uuden millenniumin intron päätteeksi. Itseriittoisten anttiackerströmien on väistyttävä, jotta vuosituhanneen todelliset sankarit pääsevät lavalle. He ovat niitä, jotka elävät monikon ensimmäisessä persoonassa ja uskovat muutokseen. Toivottavasti sinä olet yksi heistä.

Kirjoittajalla ei ole sen paremmin ideologiaa kuin tulevaisuuttakaan.

KUKKA KIITTÄÄ

kaikkien oikeiden lehtien tapaan tekijöitä, lukijoita ja muita mukana olleita kuluneesta vuodesta ja toivottaa jokaiselle, erityisesti uudelle päätoimituskunnalle, onnistunutta uutta vuotta. ☀

TIEDÄTKÖ JO, MIKÄ ON SEURAAVA SIIRTOSI TYÖELÄMÄSSÄ?

Tekniikan Akateemisten Liitto TEK on 70 000 tekniikan ammattilaisen etu- ja palvelujärjestö. TEK tarjoaa tietoa ja turvaa työelämän haasteisiin, tukea muutostilanteisiin ja uralla kehittymiseen. TEKin tavoite on kilpailukykyinen ja hyvin työllistävä ammattikunta.

Jos et ole vielä liittynyt, tee se osoitteessa liity.tek.fi.

Jäsenmaksun hinnalla (opiskelijalle=0 euroa) saat :

- Maksutonta työelämän oikeusapua
- Työsuhteeseen oikeusturva- ja vastuuvakuutuksen (edellytyksenä vähintään 10 kk:n jäsenyys vahingon sattuessa)
- Käyttöösi TEKrekryn urapalvelut
- Lehtiä, tutkimuksia, oppaita ja muita julkaisuja
- Palkkasuosituksia
- Alennuksia muun muassa lehdistä ja vakuutuksista

Tsekkaa edut ja palvelut osoitteessa:
www.tek.fi/opiskelijat

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

P.S. Teekkarin työkirja ilmestyy joulukuussa. Seuraa tiedotusta ja nouda omasi osastoilta tai TKY:n sihteeristöstä!

Infoähky 2009

